

ת"פ 5670/11/12 - מדינת ישראל נגד י. ס.

בית משפט השלום באילת

29 ספטמבר 2014

ת"פ 5670-11-12 מדינת ישראל נ' ס.

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסי, עו"ד שחר עידן
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

י. ס.
ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בהתאם לכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים, הנאשם וגב' י ב (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג ידועים בציבור במשך כ-3 שנים, מתוכן שנה וחצי דרו יחדיו באילת. בתאריך 2.11.2012 בשעה 17:00 בקירוב, עת חזרה המתלוננת לדירתם, הבחינה באי סדר והעירה על כך לנאשם. הנאשם מצדו השיב לה: "**לכי תזדיינו אני ישן**". המתלוננת אמרה לו שיקום לסדר את הדירה אך הנ"ל סירב ואמר לה: "**אם הערת אותי עכשיו תקבלי**" ושפך עליה דלי מים. המתלוננת שאלה את הנאשם אם נהנה מזה ובתגובה שפך עליה דלי מים נוסף. המתלוננת התכוונה לאסוף את חפציה, או אז אחז הנאשם בכתפיה והשליכה לרצפה. הנאשם הוציא את בגדי המתלוננת מארון הבגדים והשליכם לרצפה. לאחר מכן, לקח הנאשם מזוודה ובאמצעותה חבט בחוזקה בראשה של המתלוננת 3 פעמים, אחז בשיערה, השליכה לרצפה, אחז בצווארה וחבט ראשה ברצפה מספר פעמים. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק ואמרה לו שכואב לה וחשוך לה בעניים. בתגובה, אמר לה הנאשם "**את שחקנית שרמוטה**" ואיים עליה: "**אני אהרוג אותך וכל מי שיתקרב אליך**". הנאשם הלם באגרופיו בחוזקה בעורפה של המתלוננת, נטל מארז של 4 בקבוקי מים ובאמצעותו חבט במתלוננת. הנאשם הוסיף ובעט במתלוננת בישבנה וברגליה כשהיא שרועה על הרצפה. לאחר מכן, יצא הנאשם מהדירה לקנות סיגריות והמתלוננת ניצלה את היעדרותו כדי להזעיק עזרה. כשחזר הנאשם, והבחין במתלוננת מחוץ לדירה,

אחז בצווארה והחזירה לדירה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בצוואר, שפשוף שטחי במרפק ימין, פצע בכף יד שמאל, סימנים אדומים בצוואר ובידיה וסימן אדום מעל עפעף עין ימין. בנוסף, נגרמו למתלוננת חבלות בזרוע, בירך, בכתף וברקה שהצריכו בדיקה רפואית, שבתומה הומלץ למתלוננת ליטול משככי כאבים, להיות במעקב רופא מטפל ולשהות בחופשת מחלה למשך 5 ימים.

3. הצדדים הגיעו להסדר במסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, המאשימה הודיעה כי תגביל עצמה בטיעוניה לעונש מרבי של 12 חודשי מאסר בפועל והנאשם הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בנוגע להרשעתו ולעונש.

תסקירי שירות המבחן

4. ביום 3.11.2013 הגיש שירות המבחן תסקיר במסגרתו סקר את קורות חייו המשפחתיים והאישיים של הנאשם, אך אמנע מלפרט מעבר לנדרש, מטעמי צנעת הפרט. מהתסקיר עולה כי הנאשם, יליד אוזבקיסטן, שוהה בארץ במעמד תושב ארעי, מאז הגיעו לישראל עם הוריו בשנת 2007. הנאשם מועסק זה מספר חודשים בפיצרייה ומתגורר בבית אמו ב.

הנאשם הודה בביצוע העבירות ולקח אחריות למעשיו. הנאשם אישר כי קיים מערכת זוגית עם המתלוננת במשך כ-3 שנים ובעקבות רצונה להיפרד ממנו, ולאור חשדותיו כי היא מקיימת מערכת זוגית נוספת, התקשה לשלוט בתגובותיו ופעל באלימות קשה כלפיה. המתלוננת מסרה לשירות המבחן כי הנאשם חשד שהיא בוגדת בו, אך בשל כך שעבדה בזמנו שעות מרובות. המתלוננת תיארה בפני שירות המבחן מקרים נוספים, שקדמו לאירועי כתב האישום, במהלכם הנאשם דחף אותה. המתלוננת הבהירה כי אינה מעוניינת בקשר עם הנאשם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניסה להשליך חלק מהאחריות למעשיו על המתלוננת וזיהה קשייו להתמודד עם חווית הבדידות והנטישה שנובעות מפרידתו מהמתלוננת ועל כן העריך כי עולה הסיכוי להתנהגות אימפולסיבית מצדו וקשיים להצבת גבולות עצמיים. לאור זאת, הוצע לנאשם להשתלב בהליך טיפולי להתמודדות אדפטיבית במצבים טעונים רגשית.

בהמלצת שירות המבחן, נדחה המשך הדיון בעניינו של הנאשם לצורך בחינת שילובו בהליך טיפולי למניעת מעשי אלימות.

ביום 11.2.2014 הוגש תסקיר מסכם ממנו עלה כי הנאשם הגיע באופן עקבי למפגשים שנקבעו לו, לקח אחריות על התנהגותו, שיתף פעולה עם גורמי הטיפול והביע מוטיבציה לבחון באופן מעמיק את התנהלותו בקשר הזוגי על מנת לקבל כלים להימנע מהתנהגות אלימה בעתיד. נוכח שיתוף הפעולה החיובי בהליך הטיפול ודברי הנאשם כי ההרשעה עלולה לפגוע בסיכויו לקבל אזרחות ישראלית, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהעמידו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

5. במסגרת הראיות לעונש, זימנה התביעה את המתלוננת לעדות. המתלוננת העידה על הקשיים הגדולים איתם התמודדה לאחר התקיפה ומסרה כי במשך מספר חודשים לאחריה לא הייתה מסוגלת לצאת מביתה, לא עבדה ונזקקה לטיפול פסיכיאטרי, בשלו אף לא גויסה לצבא. המתלוננת סיפרה על הפציעות הפיזיות והנפשיות שנגרמו לה ממעשיו של הנאשם כלפיה, הדיכאון שחוותה והצורך בטיפולים בבית החולים עקב הפציעות הפיזיות שנגרמו לה. המתלוננת מסרה כי חוותה טראומה שתלווה אותה למשך כל חייה וסיפרה כי היא מתקשה עד היום לקיים קשר זוגי חדש. המתלוננת סיפרה כי אינה מסוגלת לשהות לבדה בביתה או מחוצה לו. המתלוננת לא הציגה מסמכים רפואיים.
6. ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אלפסי, טען למתחם ענישה הולם, שנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל בתוספת עונשים נלווים בדמות פיצוי גבוה למתלוננת, קנס כספי ומאסרים מותנים. לאור ההסדר האמור ובנסיבותיו של הנאשם, עתר התובע ל-12 חודשי מאסר בפועל לצד העונשים הנלווים האמורים. ב"כ המאשימה עמד על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות וטען כי הנאשם רמס את כבודה, שלומה וביטחונה של המתלוננת ופגע בערך החשוב של שמירה על התא המשפחתי. התובע הדגיש כי מדובר בנסיבות חמורות ובמסכת עובדתית מתמשכת במהלכה פעל הנאשם באלימות רבה וגרם למתלוננת חבלות ממשיות ולנזקים ארוכי טווח כפי שעלה מעדותה. ב"כ המאשימה לא התעלם בטיעונו מנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו הצעיר, העדר הרשעות קודמות בעברו והודאתו בכתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה. בנוסף, נתן דעתו לאמור בתסקיר שירות המבחן והסתייג מהמלצתו לבטל את הרשעת הנאשם, שכן לשיטתו אין המקרה דנא עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביטול ההרשעה. התובע הפנה לפסיקה רלוונטית למקרי אלימות במשפחה.
7. ב"כ הנאשם, עו"ד אייל לביא, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהעמידו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה. הסנגור ציין כי העבירות בוצעו על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בגדה בו. ב"כ הנאשם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, היותו בן 22 בעת ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי, שלקח אחריות והודה בכתב האישום שתוקן לקולא. נטען כי ממועד העבירות דנא, לא ביצע הנאשם עבירות נוספות, והוא שולב בהצלחה בהליך טיפולי למניעת אלימות במשפחה, בחסות שירות המבחן, ושיתף פעולה באופן מלא. הסנגור טען כי דברי המתלוננת בעדותה בבית המשפט לא מצאו ביטוי בתסקירים שהוגשו. נטען כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה לפגוע ביכולותיו התעסוקתיות של הנאשם ולחבל בסיכויי לקבל אזרחות ישראלית. נמסר כי הנאשם שהה במעצר בית במשך כחודש ימים, לאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא ולאחריו למעצר בית לילי. הסנגור, אף הוא, הפנה לפסיקה רלוונטית.
8. הנאשם עצמו הודה שבצע טעות חמורה והביע צער על מעשיו. לדבריו, פגע במתלוננת מבלי ששלט בעצמו, על רקע מצב אמוציונאלי טעון כלפיה. הנאשם אף ציין כי גם במהלך הקשר הזוגי עם המתלוננת התנהג כלפיה לא נכון והוא למד את הלקח. הנאשם הביע בוושה על מעצרו ועל הפגיעה

בכבוד משפחתו. הנאשם סיפר כי הוא יליד אוזבקיסטן והחל בהליך לקבלת אזרחות ישראלית במשרד הפנים, אשר נקטע בשל מעצרו. לדבריו, נמסר לו שההליך יחודש לאחר סיום ההליך הפלילי בהתאם לתוצאותיו ואף הוזהר כי ככל שיהא מעורב באירועים נוספים, לא תינתן לו אפשרות לשהות בארץ. הנאשם נתן הסכמתו לביצוע עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

דין ומסקנות

האם יש מקום לבטל את ההרשעה?

9. כלל הוא כי משעבר נאשם את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, בין אם בעקבות הודאתו ובין אם לאחר שמיעת ראיות, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע נאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ר' בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682; ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**כתב**"); וע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).

כך קבעה כב' השופטת פרקצ'הבע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ"ד(3) 685:

"משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הכלל בדבר הימנעות מהרשעה נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם. ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין וזאת לרוב כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682, נפסק כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, נקבע כך:

"...הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007), נקבע:

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנוטע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפלייה בדרך החלתו".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן "בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.8.1985)).

10. לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה בעניינו של הנאשם, יש לשקול את חומרת העבירות שביצע, נסיבות ביצוען, מידת הפגיעה שהסבו העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירות - האם נוטל הוא אחריות על ביצוען? האם הוא מתחרט עליהן? משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו.

11. לאור חומרת מעשיו של הנאשם ולאחר שנתתי דעתי גם לשיקולים העומדים לקולא בעניינו, ביניהם גילו הצעיר, עברו הנקי, מצבו המשפחתי והכלכלי, מעמדו כתושב ארעי בארץ וניהול אורח חיים נורמטיבי, ונוכח המבחנים שנסקרו בהלכה הפסוקה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו.

12. לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן, לשקול בחיוב ביטול הרשעת הנאשם בשל חששו של הנאשם כי הרשעתו תפגע בסיכויו לקבל אזרחות של קבע בישראל. ידוע הוא כי להמלצות שירות המבחן, ניתן

משקל רב, אך הן אינן חופפות בהכרח את שיקולי בית המשפט, המופקד על ראיית מכלול האינטרסים בענישה.

13. מעשיו של הנאשם ואיומיו כלפי המתלוננת ניצבים ברף חומרה גבוה. הנאשם רמס את כבודה של בת זוגו, פגע בה גופנית ונפשית בדרכים מבזות ומשפילות ואיים לפגוע בחייה ובקרוביה. דומה כי רק בדרך נס לא נגרמו למתלוננת חבלות גופניות קשות יותר ואין ספק כי במעשיו היה גלום פוטנציאל לנזק כבד הרבה יותר. בנסיבות אלה, נטילת אחריות מצד הנאשם לביצוע העבירות והחרטה שהביע בהקשר זה, אינן משיגות את חומרת מעשיו. אינני סבור כי יש מקום למסר של סלחנות בדרך של ביטול ההרשעה, אלא יש להטביע חותם פליליות על מעשיו של הנאשם בנסיבותיהם ובבחינת מידת אשמה לבל ישוגר מסר הפוך מן המתחייב. כל מסקנה אחרת, תפגע בשיקולי ענישה אחרים הקשורים לגמול ולהרתעת הנאשם ועבריינים כמותו.

14. מעשי הנאשם הם קשים וחמורים ולא שוכנעתי כי תגרם לו פגיעה כלשהי מהרשעתו, ביחס לאחרים כמותו, על מנת שייקבע עניינו כיוצא דופן לשם חזרה מהרשעתו. שיקולים אלו באים לכדי ביטוי בעניינו של הנאשם בעצם הרשעתו, בהשתת עונש הולם הכולל רכיבים הרתעתיים שירחפו כחרב מתהפכת מעל ראשו, לבל ישוב ויבצע עבירות נוספות בעתות משבר עתידיות. רכיבי ענישה אלה לא יהיו אפשריים, ככל שלא יורשע הנאשם בדין.

15. זאת ועוד; לא שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. בהקשר זה יש להראות, כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שיש בהרשעתו. בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.1.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2012)).

כאמור הנאשם הביע חשש כי הרשעתו תמנע ממנו מלקבל אזרחות ישראלית. ברם, לא הוצגה לפני ולו ראשית ראיה כי הרשעתו בדין תפגע בסיכויי להיקלט בארץ כאזרח או כל פגיעה אחרת לרבות בתחום תעסוקתו. אציין כי גם אם קיים פוטנציאל לפגיעה מסוימת בהינתן הרשעתו, לא שוכנעתי כי הותרת הרשעתו בעינה תגרום לפגיעה חמורה בשיקומו או מעמדו בארץ ואין להעדיפו ביחס לכלל הנאשמים שמורשעים בדין בגין אותן העבירות.

אשר על כן, העתירה לביטול ההרשעה נדחית.

העונש הראוי לנאשם

16. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40ב לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין (סעיף 40ג לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרא בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשם (סעיף 40ו לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40ז לחוק העונשין) ובנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40יב לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)].

מתחם העונש ההולם

17. מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולצורך כך על בית משפט להתחשב בשלושת אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם; שלישית, במדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)). אעמוד להלן על מרכיביו השונים של מתחם העונש ההולם.

בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, משהורשע הנאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, אקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לעיל, לאירוע כולו ואגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

18. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה:** הנאשם הורשע בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג ואיומים. בביצוע עבירות אלו, פגע הנאשם בערכים החברתיים של שמירת התא המשפחתי מפני אלימות, כמו גם בשלימות גופה של המתלוננת, זכותה לאוטונומיה על גופה, הביטחון האישי שלה בכלל וביטחונה האישי בד' האמות של התא המשפחתי

בפרט. עוד פגע הנאשם בשלוות נפשה של המתלוננת וגרם לה לבהלה ולאימה.

מידת הפגיעה בערכים אלה ברף הגבוה שכן הנאשם תקף את המתלוננת במשך זמן רב ואף נעזר לשם כך בדלי מלא מים, מזוודה ומארז בקבוקי מים. הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בחייה ובקרובים לה. הנאשם פגע במתלוננת פגיעה קשה מאוד, הן פיזית והן נפשית.

19. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין) עולה כי הנאשם תקף את בת זוגו באכזריות רבה, הפעיל כלפיה כוח, התעלל, ביזה והשפיל אותה. הנאשם שפך עליה דליי מים, חבט בראשה באמצעות מזוודה ופגע בגופה באמצעות מארז בקבוקי שתייה. הנאשם הפיל את המתלוננת לרצפה, אחז בשערותיה וחבט ראשה ברצפה פעם אחר פעם; הלם אגרופיו בצווארה; בעט במתלוננת בישבנה וברגליה כשהיא שרועה על הרצפה ואיים שיהרוג אותה ואת כל מי שיתקרב אליה. הנאשם לא חדל ממעשיו גם לאחר שהמתלוננת הפצירה בו שיפסיק והתלוננה שהיא סובלת מכאבים. בתגובה לכך אמר לה הנאשם: "את שחקנית שרמוטה". מדובר אם כן במסכת מעשים אלימה, ברף חומרה גבוהה, שנמשכה דקות ארוכות, בדירתם המשותפת, במהלכה אף הוציא את בגדיה מהארון והשליכם לרצפה. הנאשם פסק ממעשיו עת יצא מהדירה כדי לרכוש סיגריות ומשחזר והבחין במתלוננת מחוץ לדירה, אחז בצווארה והחזירה לדירה. הנאשם גרם למתלוננת חבלות במקומות שונים בגופה, לרבות בצווארה, בראשה, בכתפה ובגפיה שהצריכו טיפול רפואי. המתלוננת פירטה בעדותה בבית המשפט, בהתרגשות רבה ובעיניים כבויות, מבלי שנסתרה, כי מאז אותו מקרה היא בדיכאון ובמצב טראומתי בשלו נזקקה לטיפול פסיכיאטרי על ידי מספר רופאים; היא מתקשה לקיים קשר זוגי חדש וחוששת להימצא לבדה, בביתה או מחוצה לו. המתלוננת אף לא גויסה בשל כך לשירות בצבא. לטעמי, במעשיו של הנאשם היה פוטנציאל לגרימת נזק קשה אף יותר מזה שארע למתלוננת, למצער בכל הנוגע לפגיעות הפיזיות בגופה.

אני נכון להניח כי למעשי הנאשם לא קדם תכנון כלשהו, שכן מכתב האישום עולה כי הנאשם ישן כשהמתלוננת הגיעה לדירתם וביקשה ממנו לסדר את הבלגאן ששר במקום. מדובר אם כן בהתפרצות אלימה, בהתאם למצבו הרגשי הטעון בשל חשדותיו כי המתלוננת בוגדת בו. מידת אשמו של הנאשם רבה מאוד ולו חלק מרכזי ועיקרי במהלך הדברים. המתלוננת מצדה לא התגרתה בנאשם ולא קנטרה אותו באופן שהיה כדי לתרץ עבורו את מעשיו האלימים כלפיה. לא נשמעה כל סיבה המשמשת לזכותו של הנאשם לבצע את מעשיו. הנאשם הבין היטב, בעת מעשה, את הפסול שבמעשיו והיה ביכולתו להימנע מהם מבלי שעשה כן. לא נטען כי הנאשם היה במצוקה נפשית או היה קרוב לסייג לאחריות פלילית.

20. **מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם** מתחשבת בצורך להילחם בתופעות האלימות במשפחה על כל גווניה. יוצא כי עבירות חמורות הקשורות באלימות במשפחה, נושאות בצדן מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח ואין צורך להכביר מילים אודות ההחמרה הנדרשת בענישת גברים המבצעים עבירות אלימות כלפי בנות זוגם. נקבע כי עבירות אלימות בכלל ועבירות אלימות בין בני זוג בפרט מחייבות ענישה מרתיעה ומוחשית ועל אחת כמה וכמה שעה שגרמו לחבלה של ממש.

לעניין זה, ראוי להפנות לת"פ (מחוזי חיפה) 5002/06 **מדינת ישראל נ' חיים אביטן** (ניתן ביום 27.3.2006) שם נקבע:

"ראוי שידע כל גבר אלים כי הרמת יד על זוגתו, כמוה כחתימה עצמית על גזר דין חמור, השולל את חרותו. כחומרת התקיפה, כך חומרת הענישה, כשנסיבותיו האישיות מתגמדות, לנוכח חומרת העבירה."

ראו גם, ע"פ 2037/92 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.6.1992), שם נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת מדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך וינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו וייראו, הן מי שהורשע במעשי האלימות והן עבריינים בכוח."

ובע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי."

ובע"פ 11917/04 **נורדיצקי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.5.2005):

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאישה לא תהא מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה".

21. עיון בפסיקת בתי המשפט במקרים דומים, ככל הניתן, למקרה דנא מצביע על מנעד רחב של עונשים בהתאם לנסיבות המקרה. כך למשל:

א. בע"פ 9074/12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 13.6.2013) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג ואיומים, בכך שבחמישה מועדים שונים לפחות תקף את בת זוגו, בעט בה, סטר לה, משך בשערה, הכה אותה בכל חלקי גופה, איים להרוג אותה ואסר עליה לצאת מהבית. על הנאשם הוטלו **30 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ופיצוי.

ב. ברע"פ 1826/11 **סולומון אהרון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.3.2011), הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג ואיומים, בכך שדחף אותה, הפילה ארצה ואיים עליה בסכין באומרו "אני אהרוג אותך ואת עצמי". על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **9 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ג. ברע"פ 4141/10 **גסאן חביב אללה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.9.2010) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו, במספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג ואיומים, בכך שתקף את זוגתו ואיים עליה, מנע ממנה את הכניסה לביתם ואיים בפני בני משפחה כי יפגע בילדים. על הנאשם הוטלו **10 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ד. ברע"פ 5986/09 **סלימאן אבו האדיר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.7.2009) דחה בית משפט העליון בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם, אשר הורשע בבית המשפט השלום בעכו בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, בכך שהלם אגרופו בבטנה של אשתו ובכתפה, ואיים עליה תוך שהניף מברג לעברה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והשית על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל** והתחייבות כספית.

ה. ברע"פ 7951/10 **גוני ניב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.11.2010) דחה בית משפט העליון בקשת רשות הערעור שהגיש נאשם לאחר שנגזר עליו עונש של **10 חודשי מאסר בפועל**, שנת מאסר על תנאי והתחייבות, לאחר שהורשע בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, בכך שסטר בפניה של רעייתו, הצמיד סכין לצווארה ואיים להרגה.

ו. ברע"פ 10797/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.3.2006) דחה בית משפט העליון בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם, בעל נכות של 100%, על גזר הדין במסגרתו הושת עליו עונש של **9 חודשים מאסר בפועל**, מאסר על תנאי והופעל בחופף עונש של מאסר מותנה. העונשים הנ"ל נגזרו בגין ביצוע עבירות של איומים ותקיפת אשתו דאז, בעודה בהיריון, במילים "אני עכשיו מפוצץ לך את המוח", משך בשערותיה וחבט באגרופים בראשה, שעה שאחזה את תינוקה בידיה.

ז. בעפ"ג (מחוזי חי') 34416-11-13 **מועין עזוקה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.3.2014) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג, בכך שאמר למתלוננת כי ישרוף אותה ואת בנותיה, הגיע לביתה, הפילה ארצה ובעט בראשה, השכיב אותה על מיטה, הטריד אותה, סתם את פיה ואמר לה לא להתלונן עליו. בערכאה הדיונית, נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור.

ח. בעפ"ג (מרכז) 24970-08-12 **עופר הרשקוביץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.11.2012) נדחה ערעורו של הנאשם, אשר הורשע על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג, בכך שדחף את אשתו בעודה מחזיקה בידם את בתם בת השנתיים ומחצה. בהמשך, גרר אותה לחדר האמבטיה, משך בשערות ראשה, נתן לה מכה בראש וירק עליה מספר רב של פעמים. בית המשפט השית על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ט. בע"פ (מחוזי ת"א) 71956/05 **עבד אל לאטיף קאסם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.11.2007) הורשע הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג ובתקיפה בנסיבות מחמירות, בכך שבמועד אחד חנק את רעייתו וסטר על פניה; במועד אחר הכה אותה בכל חלקי גופה, הפילה ארצה, הרימה והטיח את גופה בקיר, שבר שני כסאות והכה בה בחלקיהם; במועד מאוחר יותר, תקף אותה בהיותה בהריון, בכך שהפיל אותה, משך בשערה, גרר אותה עד לדלת הבית ודחף אותה החוצה. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו **9 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה פיצוי למתלוננת וקנס כספי.

י. בע"פ (מחוזי ת"א) 3196/08 **סואעד חאלד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.6.2008) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, בכך שהכה את רעייתו בראשה, הפילה לרצפה, גרר אותה לשירותים, אחז בה בחוזקה והכניס את ראשה לאסלה בהמשך איים כי ישרוף אותה ואת ילדיהם. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

יא. בעפ"ג (מח' ב"ש) 35613-08-11 **פיליפ פבריקנט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.7.2012), התקבל ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס כספי ופיצוי. בית המשפט המחוזי הורה על הגשת תסקיר מעודכן, אשר הצביע על מגמת שיקום ושיפור באורחות חייו של הנאשם. לאור זאת ובהסכמת המאשימה התקבל הערעור ונגזר על הנאשם 6 חודשי המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

יב. בת"פ (שלום פ"ת) 48414-09-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 5.1.2014) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים נגד מי שבעבר קיימה עמו קשר זוגי, בכך שעל רקע חשדו שהיא בגדה בו ורצונה להיפרד ממנו, הכה אותה בפניה ותפס את ידה בחוזקה. במועד אחר, הניח את ידו על נשקו ואיים עליה כי יעלים אותה ויהרוג את שניהם. נקבע מתחם ענישה הולם שנע בין מאסר מותנה לבין **12 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו **5 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

יג. בת"פ (שלום חדרה) 1317-11-11 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא** (ניתן ביום 2.7.2012) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות כלפי בן זוג, בכך שסטר למתלוננת, משך בשערה, תפס חולצתה ודחף אותה, הכה אותה בראשה באמצעות

ידו; למחרת, הכה בפניה וגרם לה לחבלות של ממש. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו **18 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

22. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והיחס ההולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו על ידי הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודת שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

23. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג מן המתחם בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סעיף 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סעיף 40 לחוק העונשין). בענייננו, לא מצאתי עילה לחריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, בשל שיקולי שיקום. מנגד, לא מצאתי כי החשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (ר' סעיפים 40 ו-40 לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

24. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם, בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשם שמלפניי יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

במקרה דנא, נסיבות אלה נלמדות בין היתר מדבריו של הנאשם במסגרת הטיעונים לעונש, מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני הצדדים לעונש.

25. בבסיס השיקולים לחומרה עומדת חומרת העבירות שביצע הנאשם והמדיניות המשפטית בענישה בעבירות אלה. עסקינן במסכת מעשים קשה ומכוערת, אשר הטביעה את חותמה על המתלוננת וגרמה לה לנזקים גופניים ונפשיים. לדברי המתלוננת, כך בפני שירות המבחן, הנאשם דחף אותה במספר מקרים טרם אירועי כתב האישום.

בעבירות שביצע הנאשם קיימת חשיבות מיוחדת להרתעת הרבים שכן חובתו של בית המשפט לשגר מסר חד וצלול באמצעות ענישה מרתיעה כי ביצוע העבירות נגד בת זוג תיענה בענישה מוחשית.

26. בבסיס השיקולים לקולא יש לציין את גילו הצעיר של הנאשם (יליד 1990), עברו הנקי והודאתו במיוחד לו בכתב האישום שתוקן לקולא, לקיחת האחריות מצידו, הבעת הצער והחרטה והחיסכון הכרוך בכך בזמן שיפוטי. הבאתי בכלל חשבון כי הנאשם שוהה בארץ מכוח אישור שהות ארעי על כל הקשיים הכרוכים בכך. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, שולב בהליך טיפולי ממנו הפיק תועלת ונראה כי הפנים את הפסול שבמעשיו.

עוד הבאתי בכלל חשבון את התסקיר החיובי שהוגש בעניינו של הנאשם והתרשמות שירות המבחן כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, מודע לתגובותיו האימפולסיביות במצבי לחץ ומשבר והביע רצון להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות לקבלת כלים להתמודדות במצבים אלה. נכונותו של הנאשם להשתלב במסגרת טיפולית מצביעה על כך שהוא הפנים את חומרת העבירות שביצע וכי מדובר בפועל יוצא מקשייו להתמודדות במצבי לחץ. הבעת רצונו של הנאשם לקבל עזרה כדי להימנע מתגובות דומות בעתיד מטה את הכף, בנסיבותיו מול האינטרס הציבורי (ר' פסיקת כב' השופטת שטרסברג כהן בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.2001)).

27. המקרה דנא הינו דוגמא למתח שבין חומרת העבירות המצדיקה ככלל השתת מאסר בפועל לתקופה ממושכת לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם ונסיבות ביצוע העבירות, לצד רצונו להשתקם ולפתוח פרק חדש בחייו, בהיותו בחור צעיר ששוהה שנים ספורות בארץ.

בסופו של יום, ולא בלב קל, מצאתי להימנע ממתחת מלוא שורת הדין למול הנאשם ולהשיג את מטרת הענישה באמצעות השתת רכיבי גמול בדרך של ביצוע עבודות שירות ופיצוי משמעותי למתלוננת לצד עונש הרתעתי בדרך של מאסרים מותנים והתחייבות כספית.

28. לא נעלם מעיני כי במסגרת ההליך דנא נעצר הנאשם למשך חודש ימים ולאחר מכן שוחרר בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית מלא ולאחר מכן מעצר בית חלקי והבאתי זאת בכלל חשבון בעת גזירת העונש בכללותו. לפיכך, משמצאתי להקל בעונשו של הנאשם, נוכח נסיבותיו, ולהסתפק בעונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, על פני ריצוי מאסר מאחורי סורג ובריה, לא מצאתי לנכות מתקופת מאסרו בדרך זו את תקופת מעצרו, על מנת שהנאשם ירצה עבודות שירות במשך התקופה המרבית לפי ס' 51ב(א) לחוק העונשין.

בעניין זה אפנה לפסיקת כב' הנשיא יוסף אלון בעפ"ג 1105-08-13 **דנינו ואח' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.9.2013), שם קבע:

"אכן, בנוהג שבעולם כי שעה שבית משפט מטיל עונש מאסר בפועל ינוכו מתקופת המאסר ימים

עמוד 13

שריצה הנאשם במעצר, אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת. נוהג זה איננו כה חד משמעי שעה שבית המשפט בוחר להטיל עונש של מאסר בעבודות שירות. זאת בראש ובראשונה מהטעם שמהותם של עבודות שירות בפועל שונה שוני רב ביותר מעונש מאסר המרוצה מאחורי סורג ובריוח ועל כן ההיקש המתבקש בין ימים שריצה נאשם במעצר לבין התקופה שעליו להמשיך ולרצות במאסר, איננו תקף, לפחות לא באותה המידה, ביחס למי שעונשו נגזר לעבודות שירות. אכן, גם עונש מאסר בעבודות שירות עונש מאסר הוא, ברמה המושגית והעקרונית, אולם ברור לכל כי המדובר בשני עונשים שמהותם בפועל שונה עד למאוד זה מזה".

סוף דבר

29. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש בגין אירוע כתב האישום המתוקן, כדלקמן:

א. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 9.9.2014. הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות יכולה ותביא להפקעתן המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה. הנאשם יתייצב לתחילת העבודות במועד האמור בחוות דעת הממונה. הובהר לנאשם כי מקום השמתו לריצוי עבודות השירות הינו "פתחון לבב" ברח' להב בכרמיאל, החל מיום 20.11.2014, בהתאם למפורט בחוות דעת הממונה.

ב. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יבצע כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יבצע כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, למעט תגרה.

ד. פיצוי למתלוננת (עת/1) בסכום של 8,000 ₪, אשר ישולם על דרך הפקדתו במזכירות בית משפט בתוך 120 יום. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי לידי המתלוננת, לפי כתובתה המפורטת בכתב האישום. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת פיגורים כחוק.

ה. קנס בסך 500 ₪, או מאסר למשך 3 ימים תחתיו; הקנס ישולם בתוך 120 יום. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת פיגורים כחוק.

ו. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 10,000 ₪, להימנע מלעבור במשך שלוש

שנים מהיום על כל עבירת אלימות, לרבות איומים, למעט תגרה. לא יחתום הנאשם על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים ייאסר בגין כך למשך 60 ימים.

30. ניתן צו להשמדה/חילוט/השבת המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.